

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1906.

Leto VII.

Štiri dobe.

V naročju materinem dete
v najvarnejšem zavetju spi,
oko nad njim v ljubezni sije,
srce od radosti drhti.

1.

Vsa pota s cvetjem so postlana,
vse v solncu zlatem lesketa,
od radosti otroku solza
v oko nedolžno priigra.

Razmaknejo se srcu meje,
razvija cvet se mladih lic:
mladenič stopi v vrste drugov,
mladenka v krog dospe devic.

2.

Krvi se dvigne valovanje
in hrepenenja raste moč
naprej mladost gre vsa kipeča,
na zmago vzorov upajoč.

Ugasnejo visoke želje,
zgradi si človek lastni stan:
upehanega noč zaziblje,
zbudi ga k delu zgodnji dan.

3.

Možú odseva resnost s čela,
ljubeče žena vlada rod;
za njima spi mladosti zarja,
pred njima gre poslednja pot.

In sneg pobeli trudno glavo,
ob palici gre starec nem;
utihnil glas je vriskajoči,
ugasnil starki žar očem.

4.

Uhajajo nazaj pogledi,
naprej oko si ne želi:
okolo bele cerkve križi —
tja ponesó ga, kdor zaspi!

E. Gangl.

